

REPORTASJE:

MIDNATTS- SOLENS RIKE

Vi ankommer Gimsøya sent en mandag kveld. Vi har lange arbeidsdager bak oss, etterfulgt av en relativt lang reise fra Oslo, via Bodø til Svolvær. Klokken har bikket 22, og forsamlingen i leiebilen er enig om at vi tar en tidlig kveld. Det er helt til vi plutselig ser golfhullene dukke opp rundt oss. Til høyre, til venstre. Og vi skjønner kjapt at vi ikke har tid til å vente til i morgen. At vi blir nødt til å spille i kveld. Tee off klokken 2230 i midnattssolens rike.

Tekst: Magnus Sveen
Foto: Vegard Quivey Flatebø /
Anne Hoftun Knudsen

Ta med nok baller! Meldingene sitter løst, på sedvanlig nordnorsk vis. Det er nesten så gutta på terrassen foran klubbhuset fryder seg litt på våre vegne. Eller er det på vår bekostning? Kanskje litt av begge deler. For de som har spilt her, vet hva vi har i vente. Spektakulær natur. Spektakulær bane. Og potensielt spektakulært vanskelig.

– Vi anbefaler de som spiller her for første gang, å gå fra en tee lenger frem enn de pleier. Det skader ikke å bli kjent med banen først, får vi beskjed om i proshopen. Vi kjøper hver vår pose med lakeballer og tuser til første tee.

– Vi ønsker at folk skal måtte tenke når de spiller her, at golferne får utfordringer hele veien. Frode Hov har blitt intervjuet mye i det siste. Et jevnt tilsig av golfpresse har vært på tråden og på tunet det siste året. Er han redd for at hypen skal bli for voldsom?

– Vi er jo ikke ferdige her ennå! At banen er åpen betyr ikke at den er i den standen den skal være. Det kommer til å ta tid. Men det kommer til å bli bra.

Så står vi der da, på hull 1. Og tenker. Midt inne blant stein, knauser, tang, tare og en kveldssol som maler himmelen rosa og oransje, ligger en tynn, grønn stripe med gress.

Det forsvinner noen baller allerede på første hull, gitt. Overmodige søringer får som fortjent. Vi tar vår straff og noterer bak øret at vi ikke skal være så grådige og ubetenksomme neste gang.

Vi spiller fem hull i midnattssolen. Vi inhalerer inntrykkene av farger, sjø, natur og det vi for lengst har skjønt er en unik golfbane. Nå vet vi hva det handler om. Nå vet vi hva vi skal gjøre i morgen tidlig.

STORSLÅTT, MEN IKKE FULLKOMMEN. Mens vi nyter frokosten vår morgenen etter, ser vi en skikkelse i arbeidsklær jobbe på greenen på hull 18. Det er vindstille, solen skinner, ikke noe typisk linksgolf-vær akkurat. Men vi kan jo ikke akkurat klage over at været er for bra heller! En liten gjeng med golfbager på ryggen har nettopp slått ut fra første tee. Fire spillere. Men bare to hvite prikker i fairway. «Ka i all verden slår du dit før? Hållet e jo der borte!!!» De nordnorske glosene sitter løst, meldingene smeller fram og tilbake. Firerfligheten forsvinner sakte, men sikkert i det fjerne. Skravlingen fortsetter, men nå er det ikke mulig å tyde ordene lenger. Kun nordnorsk tonefall blandet med litt latter.

Frokosten er fortært, kaffen svelget ned og golfbagene tilbake på ryggen. Skikkelsen fra hull 18 har beveget seg umerkelig bort til greenen på hull 2, midt ute i havgapet, når vi slår ut, vel vitende om hvor vi bør sikte denne gangen.

De første fem hullene, som vi spilte i lav kveldssol under tolv timer tidligere, er merkbart enklere når man vet hvor man skal slå ballen og hvor man absolutt ikke skal slå den.

Omgivelsene er så utrolige at man nesten tror det ikke kan være ekte. Det blir nesten litt for dumt. Fjelltopper her, havet der, et fargespill så fortryllende at man nesten glemmer at man spiller golf. På den måten tilgir man også litt lettere banens mangler. For de finnes.

Gresset er litt langt. Altfor langt enkelte steder. Mange av greenene holder ikke mål pr dags dato. Mange steder venter man fremdeles på at gresset skal begynne å vokse skikkelig. Det er selvsagt de som styrer og stiller her ute klare over også.

Og ingen mer enn Jeremy Mulvihill, skikkelsen i arbeidsklær vi ser støtt og stadig i øyekroken. I ustanselig aktivitet. Frode Hov har fått æren og oppmerksomheten for eventyret i Lofoten. Det er litt urettferdig, ifølge ham selv.

– Det var helt avgjørende for oss å få en som Jeremy hit. Da vi kom i kontakt, var allerede avtalen med Troon på plass. Vi var ute etter en person med erfaring fra linksgolf. Vi kunne ikke fått noen bedre enn Jeremy, smiler en stolt eier og daglig leder.

Jeg har jobbet med linksbaner i snart 15 år, både i Irland og Skottland. Da jeg fikk muligheten til å komme hit, bestemte jeg meg ganske raskt for å gripe muligheten. Naturen, utsikten, villmarken...
 — Jeremy Mulvihill, banemester —

☞ *Golf i midnattssol: Norsk Golfs utskremte klarte ikke motstå fristelsen. Til tross for at klokka var passert 22.30 om kvelden.*

☞ *Mellom hav og fjell, sandstrender og myrlandskap, ligger de 18 hullene. Villmarken omkranser fairwayene. En liten rypeunge er på jakt etter familien sin, bare noen meter fra det kortklippede gresset.*

☞ *Jeremy Mulvihill lever og ånder for linksgolf. I Lofoten har han fått den ultimate jobben med å lage verdens nordligste linksbane. –Det finnes ikke maken i verden, smiler iren.*

Jeremy har jobbet med golf hele livet, fra han var en guttepike i Irland som gikk caddie, spilte selv og til å bli en som bygger og jobber med golfbaner.

– Linksgolf er det eneste som betyr noe for meg, det er det eneste som teller. Og det er det jeg kan best. Jeg har jobbet med linksbaner i snart 15 år, både i Irland og Skottland. Da jeg fikk muligheten til å komme hit, bestemte jeg meg ganske raskt for å gripe muligheten. Naturen, utsikten, villmarken.

Holdbarhet og langsiktighet. Det er to ord som stadig dukker opp når skikkelsen i arbeidsklær snakker om prosjektet på Hov.

– Fescue og bent grass. Det er det vi skal ha her. Og det er ikke noe man får på plass i en håndvending. Det må vokse og gro. Det tar tid. Men når det er på plass, har vi en bane som trenger lite stell og vedlikehold. Den kommer ikke til å trenge mye vann. Heller ikke gjødsel eller sprøytemidler. Den kommer til å tåle vintrene bra. Og den vil ikke bli ødelagt av tørre somre. Sustainability. Det er stikkordet.

BESTE HULL. Vi fortsetter vår ferd langs fairwayene på Gimsøy. Vi har nettopp slått ut på hull 8 når denne nordnorske skvaldringen vi moret oss så fælt med tidligere på dagen, dukker opp igjen. Det kommer fra en green i nærheten. Friske gloser, god stemning i flighten. «Forbanna drittbane» kjefter den ene. «Du er nå ikke stort bedre selv», repliseres det kjapt. Som en vandrende episode av «Du skal høre mye», der Rorbua er byttet ut med sjøluft, skyfri himmel og grønt gress. Og så ler de litt og forsvinner videre.

Mens vi flirer litt av de rappkjeftede nordlendingene, diskuterer vi spalten «Spilt siden sist». Fast post i Norsk Golf denne sesongen der vi har et par faste temaer vi er innom. Beste hull, dårligste hull, vanskeligste hull, hvor mye runden koster osv. Og vi må innrømme at vi tenker på spalten etter hvert som runden blir til. Den store forskjellen fra Lofoten til de fleste andre baner redaksjonen har spilt, er at denne gangen er vi ganske uenige. For hullene er så forskjellige og har så forskjellig karakter og layout. Problemene som må løses og strategien som må benyttes, endrer seg fra hull til hull. Og så har man det rent visuelle da. Er det rett og slett så enkelt at

det vakreste hullet også er det beste?

Den første soleklare favoritten dukker opp på hull 9. Tee-stedet ligger høyt, herfra ser du utover et majestetisk par 4, 300 meter, med vann i forkant av greenen, et par bunkere underveis og massive fjell som bakgrunn når du slår utslaget. "Hole number nine – twelve points" utbryter en i flighten. Det er ingen som krangler på det.

Men det dukker opp noen kandidater på avslutningssløyfen også. For nå snur vi oss og spiller ut mot havet igjen. Hullene vi spiller nå, er de som stammer fra den opprinnelige nihullsbanen som har ligget her og godgjort seg en stund Her er gresset tettere, greenene jevnere, i tillegg er omgivelsene hakesleppfremkallende.

Hull 11 kan du lese om i Andreas Thorps caddie-tips på side 82. Et nydelig golfhull. Men det spør om ikke hull 13 går av med førsteprimen. Par 5, 437 meter, mulig å nå på to slag for de langtslående. Vi er så heldige at vi spiller i tilnærmet vindstille forhold, men dersom en får vinden rett i fleisen, og det gjør man visst ofte her ute, blir det straks litt verre. Uten at det blir mindre morsomt å spille av den grunn!

– Banen kan endre karakter i løpet av minutter her ute. Akkurat slik det skal være på ekte linksbaner. Jeremy har stjerner i øynene når han forteller om hvorfor akkurat denne typen golf står hjertet hans ekstra nær.

– Se på PGA-turneringene fra USA. Vakre baner, perfekte forhold. Men spillerne er akkurat som datamaskiner. De er programmerte, vet nøyaktig hvor langt de slår hvert slag, hvor langt de har igjen, hvor de skal plassere seg. De slår langt og høyt.

Det nytter ikke på en vindfull dag her ute, eller på hvilken som helst annen linksbane. Med linksgolf er det mer "feel". Man må slå ballen lavt under vinden, bruke hellingene i fairway, utnytte banen på en helt annen måte. Noen dager, som i dag, har du kanskje et sjuerjern på et par 3-hull. Mens i morgen må du kanskje slå en treerwood for å komme fram. Banen kan forandre seg fra dag til dag her ute. Det er det som er linksgolf, smiler den ivrige iren.

Vi slipper å bekymre oss for endrede vindretninger og plutselige kast med orkans styrke. Det eneste vi trenger å engste oss for, er hvor mange runder vi rekker i løpet av oppholdet, og når vi kan komme tilbake.

BEGEISTRETE GOLFENTUSIASTER:
De to pensjonerte fotballproffene
Mini Jakobsen og Tore Pedersen lot
seg begeistre av den nyåpnede banen.

HERE ARE THE VOTES OF THE NORWEGIAN JURY... Vi avslutter runden, tar hverandre i hendene og takker for spillet. Det har vært mange inntrykk å fordøye. Det aller mest fornuftige akkurat nå er vel å sette seg i klubbhuset med en øl og gjenoppleve runden vi nettopp har spilt.

Vi tusler opp mot klubbhuset og hører noen kjente stemmer igjen. Denne nordnorske plapringen, mitraljøsekjefter som peprer hverandre med frekke meldinger og vittige poenger. Hvem er disse menneskene?

Så ser vi dem. Et par kjente fjes med et par kompiser. Mini Jakobsen. Tore Pedersen. Og resten av gjengen. De har gått Lofoten Links for første gang og er overbegeistret.

– Totalopplevelsen er jo helt fantastisk! Mini spiller mer golf enn de aller fleste, og har spilt verden rundt.

– Som nordlending er jo dette litt ekstra spesielt, jeg er jo faktisk født i Lofoten. Banen er ikke helt klar ennå, men det er jo ikke derfor vi drar hit. Banen, hullene, designen, det er rett og slett helt unikt. Det er jo bare å se seg rundt!

Minis gamle landslagskompis, nå fotballagent og golf-punch, Tore Pedersen, kom rett fra Valderrama til Gimsøy.

– *Hvordan er det å komme fra en av verdens beste baner, med noen av verdens raskeste greener, til nyåpnede Lofoten?*

– Det har vært helt utrolig. Vi har spilt én runde her, og allerede begynt å snakke om når vi skal tilbake. Tenk deg hvilke muligheter som finnes her!

Mini, Tore P og resten av kameratgjengen skal spille flere runder når de først er her. Og mer skravling skal det bli.

– Jeg liker nå best når det snakkes litt når jeg spiller, sier Mini.

– Når det plutselig blir stille, får jeg problemer med å konsentrere meg, smiler ballvirtuosen med 65 landskamper for Norge og 6 i handicap.

Vi setter oss ned og går gjennom scorekortene våre. Vi har vel spilt bedre runder og hanket inn flere stableford-poeng enn i dag. Men maken til bane har vi aldri spilt. Lofoten Links: Twelve points! Douze points!

